

Hiçbir zaman ehlileşmeyecek olan hırçın kadınlara

BİR

"SÜRTÜK."

Autumn Carey'nin arkamdan mırıldandığını duydum. Sanırım bu hakareti, yemek salonuna doğru giderken onun önünden yürüdüğüm için yemiştim. O, telefonunun ön kamerasından kâküllerinin kötü bir fikir olup olmadığını anlamaya çalışmışçasına kendine bakarken önüne geçivermiştim. Ki bence o kâküller kesinlikle kötü bir fikirdi. Bir yanım, Autumn'a doğru dönüp *tüm yemek arasını* onun arkasından yürüyerek geçiremeyeceğimi söylemek istiyordu ama yapmadım.

Onun yerine Autumn'un onu duyduğumu ama cevap vermeye tenezzül etmeyeceğimi anlaması için başımı hafifçe yana eğdim. Yapacak daha önemli işlerim vardı. Autumn, ilgi göstermeme degecek biri değildi ve bana bu kelimeyi öyle çok fısıldamışlardı ki artık canımı yakmıyordu bile. Hele onun gibi bir kızdan duyunca asla. Buralarda şu düşünce öyle çok da sıradışı sayılmazdı: *Cameron Bright sürtüğün tekidir.*

Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Güneş, bahçenin ortasındaki çeşmenin sularında parlıyor, alçak çalılıkların ve yemek masalarının arasında dolanıyordu. Dışarıdaki sıcaklık milyon derece olmalıydı çünkü Los Angeles'ın kıyamet kopacakmışçasına sıcak olduğu eylül ayındaydık. Doğruca avlunun, kırmızı kiremitli ve okulun karakterini yansıtan krem rengi kemerlerin bulunduğu ikinci katına çıkan merdivenlere yöneldim.

Yürürken kafaların bana doğru döndüğünü hissedebiliyordum. Kızlar yarı hayranlık yarı kızgınlıkla, erkeklerse ilgiyle bana bakıyordu. Onların açısından bakarsak haklıydılar çünkü ben... baya çekiciydim. Doğal bir sarışındım ve her gün on kilometre koşmanın kazandırdığı şekilli bir vücudum vardı.

İkinci sınıftaki kızlardan biri, onu gördüğümü fark etmeden bana bariz bir ilgiyle bakınca ben de ona *ne var?* bakışı attım ve ânında gözlerini yere indirdi, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Popüler bir öğrenciydim. Neden öyle hiç bilmiyorum. Okulun tek çekici kızı sayılmazdım ve zengin de değildim. En azından ben değildim. Babam zengindi ama o da ben doğduğumdan beri, tesadüf sayılamayacak şekilde Philadelphia'da yaşıyordu. Okul masraflarım ve annemin kirası için bir çek göndermekten başka bir şey yaptığı yoktu. Ebeveynlerimden biri Oscar kazandığı ya da statların dolup taşmasını sağlayan bir ünlü olduğu ya da bir zamanlar Steven Tyler'ın peşindeki hayranlardan olduğu için popüler değildim. Annemin aktris olduğunu söyleyebilirdik ama o da öyle ünlülerinden değil, üçüncü sınıf oyuncularındandı. Benim ilkokulda olduğum zamanlarda birkaç reklamda görünmüş ve tiyatro oyununda rol almıştı. Sonrasında kariyeri koltukta bütün gün pembe diziler izlemek ve internette iş aramaktan ibaret olmuştu.

Okul arkadaşlarım arasında ilgi çekici olduğum da söylene-
mezdi. West Coast'un en iyi, en pahalı özel okulu olan Beaumont Hazırlık Okulu, zengin ve ünlü çocuklarla doluydu. Oyuncular, genç girişimciler, atletler, müzisyenler.

Bir de ben vardım. Koreatown'a kırk dakikalık bir mesafede oturuyorduk. Clinton'ın başkanlık döneminden öncesinde üretil-
diğine emin olduğum bir Toyota kullanıyordum. Moda öncüsü sayılmazdım ve Instagram'da dünya çapında binlerce beğeni alan fotoğraflar da paylaşmıyordum.

Yine de popülerdim. İnkâr edilemeyecek ve sorgulanamayacak bir şekilde.

Bahçeye bakan her zamanki masamıza oturdum. Avlunun, en

güzel manzarayı gören ve herkes tarafından görülebilen ikinci katının bize ait olduğunu herkes bilirdi. Ama henüz kimse gelmemişti ve bu da bana çantamdan not defterimi çıkarıp düşüncelerimi toplamak için küçük bir liste oluşturma fırsatı tanıdı.

8 Eylül - Yapılacaklar

- 1. Wharton makalesinin değerlendirmesini bul**
- 2. Kondisyon koşusu**
- 3. Ekonomi ödevi**

Dördüncü bir madde olduğunu biliyordum. Hatırlamaya çalıştım ama bir türlü aklıma gelmiyordu. Rahatlamak için listeler yapardım çünkü işler fazlasıyla karışık ve kontrolümde değilmiş gibi hissedince geriliyordum. Tıpkı bugün yapmam gereken şeyi hatırlamak için kendimi zorlarken de hissettiğim gibi...

"Bu akşam gelebilirdin..." diye mırıldandı bir erkek sesi. Jeff Mitchel'a ait olduğundan emindim. Arkamdaki masanın yanına iki çanta atıldı. Cevap veren kızın sesini duyunca gözlerimi devirdim.

"Rebecca'nın partisine gelmiyor musun?" Kızın ses tonu biraz mahcup ve kesinlikle flörtözdü. Bunu duyunca hafifçe irkildim. Jeff Mitchel en beteri idi. Zengin, şımarık ve herkesi kendine bağlayacak derecede yakışıklı. Sınavlardan her zaman D alır, derslere girmek yerine ot içip takılır ve kızları, babasının restoranında beş yüz dolarlık yemekler ısmarlayarak tavlardı.

"Bize uğrayacaksan gitmem," dedi Jeff. Kumaş hışırtısıyla birlikte fiziksel temas olduğu sonucunu çıkardım. Ne tip bir temas olduğunu bilmek bile istemiyordum doğrusu. Ama bitirmem gereken bir liste vardı ve arkamda bunlar olurken başarmam mümkün görünmüyordu.

Dişlerimi sıkarak ikisine doğru döndüm.

Jeff'i yakasını havalı bir şekilde kaldırmış, elini beyaz kot pantolon giymiş olan Bethany Bishop'un dizine dayamış hâlde gör-

düm. Beamont'un geçmişindeki neredeyse tüm kas kafalı, umarsız ve zengin kazanovalar tarafından kalbi kırılan Bethany. Bu yeni macerayı izlemeye ne zamanım ne de hevesim vardı.

"Gerçekten mi ya?" dedim, gözlerimi devirerek Bethany'ye bakarken. "Şimdi de onunla mı flörtleştireceksin?"

Bethany öfkeli gözlerle bana bakarken kızardı. "Senin fikrini soran olmadı."

"Yeni terk edildin," dedim, onu duymazlıktan gelerek. "Tüm okul biliyor. Dolabının önünde haftalarca salya sümük ağladın. Açıkçası Etik dersine giderken yine aynı manzaraya şahit olmak istemiyorum ve Jeff de eski erkek arkadaşından çok daha beter..."

"Hey," diye araya girdi Jeff.

Ona bir bakış attım. "Dur da sıra sana gelmesin." Bethany'ye geri döndüm. "Doğruya doğru, çekici bir kızsın. Aslında gardırobuna bir el atmak lazım, bir de çok sinir bozucu bir gülüşün var. Ama sonuç olarak Beaumont için altı nokta beş sayılırsın. Jeff ise" -elimi Jeff'e doğru salladım- "ancak iki olur. Çok daha iyilerini elde edebilirsin," dedim onu cesaretlendirmek için.

Bethany çantasını masadan aldı. "Siktir git, Cameron." Ona yaptığım büyük iyiliğin farkında bile olmadan oflaya poflaya yanımızdan gitti.

Kimse fark etmiyordu ki. İnsanlar bana *sürtük* demedikleri zamanlarda, fazlasıyla dürüst olduğumu söylüyorlardı. Biliyordum. Öyle olduğumun farkındaydım. Babam, çocukluk yıllarımdaki nadir ziyaretleri ve telefon konuşmalarımızda hiç lafı dolandırmadan yaptığı yorumlarıyla, bunun bende resmen bir içgüdüye dönüşmesine neden olmuştu. Kelimeleri çok can yakıtığında bile haksız olmazdı. Ki kelimeleri sıklıkla can yakardı çünkü pisliğin teki olduğunu biliyordum. Ama Fortune 500 listesine giren ve iki kıtada teras katı olan başarılı bir pislikti. Yaptığı her eleştiriyi kelimelerinin altında kendimi ezilmiş hissedebilir ya da söylediklerine kulak kabartıp daha iyi biri olabilirdim. Bu yüzden dürüstlüğünü her zaman takdir ederdim.

Bethany'nin farklı bir bakış açısı olduğuydu ortadaydı.

“Bu ne şimdi?” dedi sinir olmuş gibi görünen Jeff. “Bethany benimle yüzde yüz yatacaktı. Bana borçlusun.”

“Hadi ama. Asıl sen bana, hayatımın asla geri alamayacağım on dakikasını borçlusun.”

Yüzündeki ifade yavaşça değişirken beni süzmeye başladı. Hafifçe havalanmış kaşı midemi bulandırıyor. “Sana on dakika verebilirim,” dedi, baştan çıkarıcı olduğuna emin olduğu bir sesle.

“Ölmeyi yeğlerim.”

“Lanet olsun, Cameron,” dedi. “Biraz rahatlamam lazım. Hepimize bir iyilik yap ve birileriyle yatmayı dene. Bu buzlar kraliçesi pozlarına devam edersen buralarda onu yapacak bir erkek kalmayacak.”

“O listenin başında sen olduğun sürece imkânsız.” Bu konuşmanın bitmesi gerekiyordu artık.

“Gerçekten öyle demek istemedin. Hadi ama, bu akşam Skāra’ya geliyorsun, değil mi? Ben de orada olacağım. Birlikte...”

Jeff Mitchel’in akşam birlikte yapmamızı istediği şey her neyse duymadım çünkü fazlasıyla mide bulandırıcı olan teklifi, listendeki son maddeyi hatırlamamı sağlamıştı. Not defterime dönüp yazmaya başladım.

4. Futbol takımı Skāra’ya geliyor mu, öğren.

Kampüste buzlar kraliçesi olarak nam salmış olabilirdim ama bu unvanı uzun süre taşımaya niyetim yoktu. Futbol takımının özellikle umursadığım bir üyesi, takımın amigolarından birinin Kuzey Hollywood gece kulübünde verdiği partiye katılacaksa.

“Sen beni dinliyor musun?” diye sızlandı Jeff, dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

“Tabii ki hayır.” Tam kafamı kaldırdığım sırada en yakın iki arkadaşımın yaklaşmakta olduğunu gördüm. Elle Li, tek kelime bile etmeden saf tiksintisini gösterecek şekilde Jeff’e baktı. Jeff de

sırt çantasını aldı ve *sonunda* gözden kayboldu. Yemin ederim ki bu kızın Tanrı vergisi bir yeteneği vardı.

“Söylenmeye izin var mı?” Elle’in sesindeki ona özgü hiddeti duyabiliyordum. Karşıma geçip oturdu, Jeff tamamen unutulmuştu bile. O ve Morgan masaya öğle yemeğini koyarken ben de not defterimi kapadım.

Morgan şahane görünen sarı saçlarını özenle örmüştü. Üzerinde Dolce&Gabbana elbise vardı ama Morgan LeClaire, eşofman da giyse film yıldızları gibi görünen bir kızdı. Aslına bakarsanız öyle de sayılırdı. Annesi müzik yapımcısıydı, Morgan da hayatı boyunca Donald Gloverlar ve Demi Lovatolarla takılmıştı. On yaşındayken oyuncu olmaya karar vermiş, bir süre önce de menajeri onun için civar bölgelerdeki bağımsız yapımlarda roller ayarlamaya başlamıştı. Bankta Elle’in yanında otururken canı fena hâlde sıkın görünüyordu ve bundan, yemek salonundan buraya kadar yürürken Elle’in söylenmesinin ilk yarısını çoktan duyduğunu tahmin edebiliyordum.

Elle, mükemmel manikürlü elini kısa, parlak siyah saçlarının arasından geçirdi. Boyu bir altmış bile yoktu ama herkes –buna öğretmenler de dahildi– onun kampüsteki en etkileyici kişisi olduğunu düşünüyordu.

Tam da bu yüzden, onun lafını bölmezdim. “İzin verildi,” dedim, elimi havada abartıyla sallarken.

“MissMelanie, Sephora sponsorluğunu almış,” dedi Elle üfleyerek, İngiliz aksanı iyice ortaya çıkmıştı. On yaşına kadar Hong Kong’da yaşamış, çok pahalı okullarda İngilizce öğrenmişti. “Dudak kalemlerini tanıtan bir sürü video yayınladım. Hatta hiç ihtiyacım olmayan makyaj malzemelerine cebimden yedi yüz dolar verdiğim bir alışveriş videosu çektim. Dijital tanıtımlar ekibinin başına boşu boşuna yalakalık e-postaları attım. Belli ki hepsini, sponsorluğu yorumlarda ekleri bile ayıramayan aptal MissMelanie’ye versinler diye yapmışım.”

Ellen Li ya da 15 milyon YouTube takipçisinin onu tanıdığı adıyla Elli, haftalık eğitici videoları en çok izlenen makyaj sanat-

çısıydı. Her hafta Yeni Yıl Arifesi partilerinden tutun da cenazelere kadar birçok olaya uygun makyaj tasarlayıp uyguluyordu. *Forbes*'un En Çok Kazanan YouTube Starları listesine iki kez girmişti.

Makyaja ya da internet yıldızlarına karşı büsbütün ilgisiz olmama rağmen Elle'le birbirimize çok benziyorduk. Bu okulun yüzde doksan dokuzunun ne kadar çaresiz ve umarsız olduğunu benden başka anlayan tek kişiydi. Elle'in gözü kara bir dürüstlüğü vardı ve amacına ulaşmak için her şeyi yapardı. Bu yüzden ayrılmaz bir ikiliydik.

Yine bu yüzden de ona çıkışmama aldırmayacağını biliyordum. Sert bir ifadeyle ona döndüm. "Bunu hak ettiğini düşünürmüşsun gibi davrandığının farkındasın, değil mi?"

Elle bana doğru istemeye istemeye döndü. "Öyle görünüyor," dedi, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Sephora sponsorluğunu *hak ediyorum* çünkü bunun için çok çalıştım. Tıpkı, bitmek tükenmek bilmeyen yarışlarının her birine geldiğim için, senin de içimi boşaltmamı hiç şikâyet etmeden dinlemeni *hak ettiğim* gibi."

Dürüst olmak gerekirse haklıydı. Elle ve Morgan şimdiye kadar neredeyse tüm yarışlarıma gelmişti. Çoğu zaman tribünlerde beni desteklemek için bulunan sadece ikisi olurdu. İlk kez birinci sınıftayken gelmişlerdi; o yarışa, yatırımcıları hisse senedi alımları konusunda etkilemek için şehirde olan babamı da çağırıştım. Gelip kazanmamı izleyeceği konusunda çok umutluydum. Bitiş çizgisine vardığımda babam orada değildi ama Elle ve Morgan oradaydı. Gelerek beni çok şaşırtmışlardı ve o gün orada darma-dağın olmamamı onlar sağlamıştı.

"İkiniz de çok fenasınız," dedi Morgan kafasını sallayarak. "Neden sizinle arkadaş olduğumu bile bilmiyorum."

Elle'le birbirimize bir bakış atmamıza bile gerek yoktu. Onun yerine aynı anda Morgan'a döndük. "Sen onur öğrencisisin, çok iyisin, havalısın, ailen çok zengin," dedim.

"Sen bir oyuncusun ve çok güzelsin," diye devam etti Elle.

"Fazla mükemmelsin," dedim.

“Bizden başka kimse seninle arkadaş olmaya katlanamaz,” dedi Elle duygusuzca.

Morgan gözlerini devirdi ama kızarmıştı. “Siz gerçekten çok fenasınız.”

Omuzlarımı silktilim. “Ama bizi seviyorsun.”

“Tartışılır,” dedi göz kırparak. Yüksek ihtimalle erkek arkadaşını Brad’e mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

Bir anlığına ekranındaki saati gördüm. *Siktir*. Yemek arasının bitmesine sadece on dakika kalmıştı. Üniversite ve Kariyer Merkezi’ne üzerine değerlendirme yazdığım makaleyi bırakıp kendi makalemi almam gerekiyordu. Not defterimi çantama tıkkıp ayaklandım. “Morgan,” dedim, listemdeki son maddeyi hatırlamıştım. “Brad’e futbol takımı akşam Skāra’ya geliyor muymuş diye sorar mısın?”

İki çift göz ânında üzerime dikildi. Böyle olacağını tabii ki biliyordum. “Futbol takımı seni neden ilgilendiriyor?” diye sordu Elle. “İki yıldır yalnız geçirdiğin cumaları biriyle takılarak sonlandırmayı mı düşünüyorsun yoksa?”

“Azıcık vitrinlere bakmakta ne var?” dedim umursamazca. Çantamı sırtlanıp uzaklaşmaya başladım, sorguya çekilmek istemiyordum.

Üniversite ve Kariyer Merkezi’ne doğru ilerledim. Bahçedeki havuzun yanından geçerken gözlerini bana diken Autumn Carey ve arkadaşlarını görmezden gelmeye çalıştım. Umurumda bile değillerdi. Haklı ya da haksız üzerime çektiğim her bakışı kafama taksaydım, şimdiye kadar insanların yargıları içinde boğulurdum.

Makalemi vaktinde alabilmek için adımlarımı hızlandırdım. Üniversite ve Kariyer Merkezi, birbirlerinin makalelerini okuyup değerlendirebilmeleri için son sınıf öğrencilerini eşleştiriyordu. Her ne kadar sınıf arkadaşlarımla üniversite beklentilerim hakkındaki yorumlarıyla zerre kadar ilgilenmesem de zorunlu bir uygulamaydı. Ben inanılmaz tuhaf biri olan Paige Rosenfeld’le eşleşmiştim ama neyse ki onunla konuşmak zorunda değildim.

Onun makalesi, zorbalıkla karşılaşan bir arkadaşına yardım edememiş olmasıyla alakalıydı ve ben de üstüne sadece birkaç yorum yapmıştım. Paige'in kişisel hayatı hakkında bilgi sahibi olmak, önceliklerim listesinde pek üst sıralarda sayılmazdı.

Asıl önceliğim *kendi* makalemdi. Harika olması gerekiyordu. Tüm yaz boyunca, merkeze sunacağım makalenin taslağı üstünde çalışmıştım. Yazmış, sonra yeniden yazmış ve yeniden yazmıştım. Hatta Morgan'ın, Harvard'da okuyan babasının yolundan gitmeye kararlı erkek arkadaşı Brad'den de makaleyi düzenlemesini istemiş, istediği kadar sert davranabileceğini söylemiştim. Yani Brad ne kadar sert davranabilirse.

Çünkü 1 Kasım'a kadar hazır ve mükemmel durumda olması gerekiyordu. Pennsylvania Üniversitesi Wharton Okulu'nun Erken Karar başvurularının son gününe kadar.

Babam da oradan mezun olmuştu. Her ne kadar birlikte yaşamış olmasak ve ilişkimiz bariz şekilde işlevsiz olsa da, ben de onun okuduğu yerde okumak istiyordum. Eğer girebilsem, bunu yapabileceğimi görürdü sonunda. Girersen, ortak bir Penn'imiz olacaktı.

Yemek arasının son dakikalarında Üniversite ve Kariyer Merkezi'ne girdim. Her yer boştu; ben de yerleri halı kaplı, fazlaca temiz salonu hızla geçip öğrenci posta kutularına yöneldim. Paige'in makalesini bıraktım ve kendi kutuma döndüm. Paige'in yorumlarının bulunduğu zarf en üstte duruyordu. Aceleyle sayfaları açtım ve sayfa kenarlarına kırmızı kalemle yazılmış notlara baktım.

Ve... çok fazla not vardı. Kalbimin önce hafifçe teklediğini, ardından gümbür gümbür attığını hissettim. Paige Rosenfeld'in makalemle ilgili ne düşüneceğini umursayacağımı sanmazdım ama karşımda böyle bir şey varken bunu görmezden gelemeceğim ortadaydı.

Son sayfaya, Paige'in kapanış notunu yazdığı kısma gittim. Her ne kadar her bir kelimeyi görmezden gelmeyi istesem de dikkatlice cümlelerine baktım.

Bu makale gerçekten ama gerçekten yapaydı. UPenn üzerinde birkaç araştırma yapan herkes bunu yazabilirdi. Burada "sen" yoksun. Oraya gitmek istemenin sebebi neyse onu anlat. İçinde buna dair bir tutku bulmaya çabala ve ardından yeniden yazmayı dene.

Paige kim oluyordu da bana *yapay* diyordu? Beni tanımıyor-du ki. Onun makalesi de harika sayılmazdı. Umurumda olsaydı, ben de onun klişe konu seçimi ve fazla abartılı betimlemeleri için bir not yazabilirdim. Beaumont'ta zorbalık çok da karşılaşılan bir durum değildi.

Gurur duyduğum bir şey üzerine böyle bir şey okumak çok utanç vericiydi. Ve en berbat yanı da haklı olduğumu bilmemdi. Profesyonel olmaya o kadar odaklanmışım ki kişisel bir noktaya değinmeye fırsat olmamıştı.

Ama cesaretimin kırılmasına izin vermeyecektim. Bethany gibi değildim ben. Sert laflar karşısında kırılan biri olsaydım, çok uzun zaman önce pes ederdim. Bu makaleyi yeniden yazacak ve UPenn'e girecektim.

Çantamın içindeki telefonum titreşti. Refleksle çıkarınca ekranda Morgan'ın mesajını gördüm.

Futbol takımı gelecekmiş. Planladığın neyse görmek için can atıyorum...

Hafif bir gülümsemeye makalemi tekrar katladım. Çantama koyarken aklım akşamki partiye kaymıştı bile.

iki

SKĀRA'YA GEÇ KALDIM ÇÜNKÜ Highland'de cuma akşamı trafiği korkunç oluyordu. Üstüne yarım saatliğine de park yeri kovalamıştım çünkü otopark için on yedi dolar ödemeye hiç niyetim yoktu. Kulüp, Hollywood Boulevard'da, uzun site binalarının ve modern sinema salonlarının arasındaki devasa bir alışveriş merkezinin en üst katındaydı. Kaldırımında toplanmış, hiç bilmediğim dillerde konuşan ve Hollywood Şöhret Yolu'nun fotoğraflarını çeken turistlerin arasından geçmek zorunda kaldım.

Nihayet girişe ulaştığımda kapıdaki fedai içeri girmemi işaret etti. Kulüp klasik olarak yirmi bir yaş ve üstünü kabul ediyordu ama Rebecca Dorsey'nin babası mekânı doğum günü için kiralamıştı. Bize içki vermeyeceklerdi tabii ki ama insanların, kanlarındaki alkol oranını artırmak için oldukça yaratıcı yöntemleri vardı.

Salonun içinde dönüp duran ışıkların altında hemen onu gördüm.

Dans pistinin kenarındaki koltuğa yaslanmış, futbol takımındakiyle bir şeye gülüyordu. Mükemmel umursamazlığın resmi gibiydi âdeta. Mükemmel çekiciliğin de aynı zamanda. Uzundu, diğer üniversite sporcuları gibi yapılıydı ve gülümsemesi, kulübün diğer yanından bile görülebiliyordu. Bir kolunu kaldırıp futbol takımı tişörtünün yakasını sıyırırken ve boynunu ovuştururken onu izledim. Kolunu kaldırınca kemerinin biraz üstünden

koyu renk teni görüldü. Çok güzel bir manzaraydı ve doğrusu çok davetkârdı.

İşte benim ânım gelmişti. Sadece yanına gidecek, sohbetle dahil olacak ve sonra da onu, sadece ikimizin olacağı bir yere götürcektim.

Ama yapamadım.

Müzik, kulaklarımda rahatsız edici bir şekilde çınılıyordu. Kapının yanındaki dandik heykelin yanından geçmeyi bile başaramamıştım.

Bir yıldır bunu bekliyordum. Bunu planlıyordum. Neden yapmıyordum ki? Nasıl flört edileceğini unutmuş olmam mümkündü. Gizliden gizliye bu aşkı filizlendirirken, iki yıldır erkeklerden gelen tüm teklifleri reddediyordum. Bu özel oyunun nasıl oynandığını unuttuysam ne olacaktı?

Patrick Todd'un söylediği aptalca şey her neyse gözlerini devirdi ve ardından ne geleceğini ânında tahmin ettim. Ne zaman lafı yapıştıracak olsa kaşları seğirir gibi oluyordu. Harika bir şekilde, saçmalığa gelemeyen bir adamdı.

Andrew Richmond'la ilgili sevdiğim ilk şey buydu. Beaumont'ta yeni olduğu zamanlarda bile onun hızlı ve soğukkanlı mizahını fark etmiştim. Arkadaşlığımız giderek derinleşmişti çünkü ikimiz de varlıklı, gözalıcı sınıf arkadaşlarımızın arasında kendimizi yabancı hissediyorduk. Andrew ayrıca, çoğunluğu beyaz öğrencilerden oluşan bir okulda siyahi olmanın getirdiği zorluklarla da karşılaşılıyordu. Sebep ne olursa olsun, ikimiz de Beaumont'un aykırıları gibi hissediyorduk.

Onunla defalarca konuşmuştum ama bu konuda değil. Akılma klişe tavlama cümleleri bile gelmiyordu. Yardıma ihtiyacım vardı.

Kalbim hüsrarla ezilirken dans pistinde arkadaşlarımı aradım. Tanıdığım ve tanımadığım çok sayıda insan, kalabalık, karanlık salonu doldurmuştu. Askılı, altın rengi elbisesi ve boncuklu saç bandıyla bir hipster gibi görünen Morgan, balkona yakın L şeklindeki koltuklardan birinde oturuyordu. Şimdiye kadar çok

kez gördüğüm ve görmezden gelmeyi öğrendiğim o arzulu bakışlarla Brad'i süzüyordu. Gecelerinin sonunun nereye gittiğini görebiliyordum ve o planı bozmaya niyetim yoktu.

Ama barın önündeki Elle, bir parmağını Jason Reid'in koluna dayamıştı. Ve Elle'in kesinlikle affedilemez takılmalarından birine engel olmakta bir sorun görmüyordum. O, Jason'ı salonun karanlık bir köşesine çekmeye fırsat bulamadan, hızlıca dans pistini geçip kolunu yakaladım.

"Cameron!" diye çıkıştı.

Onu duymazdan gelip kadınlar tuvaletine çekiştirdim. Kapıyı kaparken Elle yanımdan geçip içeri girdi. Tuvalete şöyle bir baktım. Her yeri leş gibiydi ve loş ışıklar dökülen içkileri ve yere atılan kâğıt peçeteleri saklayamıyordu. Pullarla süslenmiş elbisesi olan bir kız kabinlerden birinde, klozete doğru kuru kuru öğüren kız arkadaşının yanında durmuş saçını tutuyordu.

"Beni Jason'ın yanından çekip almanın iyi bir nedeni vardır umarım," dedi Elle, kaşlarından biri beklentiyle kalkmıştı.

"Bariz olanın dışında mı?" dedim, bir anlığına kendi amacımı unutmuştum. Elle'e, Jason'ı neden onaylamadığımı defalarca anlatmıştım. Sinir bozucu, kendi yansımından başka hiçbir şeyi sevmeyecek olan kas kafalı bir oyuncuydu. Her ne kadar bu akşam aramızda olmasa da bir kız arkadaşı vardı ve okuldan sonraki koşularım sırasında hep onunla takılmak zorunda kalıyordum. "Bunu onaylamadığımı biliyorsun."

"Görüşünü istiyor olsaydım sorardım," dedi. "Beni neden bu raya çekiştirdin?"

Sinirim tepeme çıkmıştı. Andrew sadece birkaç adım uzağımdaydı. Berbat tuvalette bir o yana bir bu yana giderken sinirle saçlarımı geriye attım. "Sende... baştan çıkarıcı bir ruj falan var mıdır?"

Neler olduğunu anlayan Elle'in bakışları değişiverdi. "*Gerçekten de* futbol takımındaki birinden hoşlanıyorsun. Kim olduğunu söyle."

"Andrew."

“Andrew Richmond mı?” dedi Elle gülümseyerek.

“Rujun var mı, yok mu?” diye sordum kollarımı kavuşturarak.

Elle, biraz şüpheyle ve biraz da eğlenerek beni izliyordu. “Haberin olsun, gittiğim her yere öyle tam takım gitmiyorum. Makyaj malzemelerimden kullanmak istiyorsan ne giyeceğini ve o gün güneşe ne kadar çıktığını önceden mesaj atman gerekiyor. Sadece senin için ruj taşıyorum.”

“Tamam,” dedim gözlerine bakarak. “Morgan’inkini alırım. Bu akşam için planlarım var ve eğer ki sen bana...”

Elle bir iç çekti. “Gel buraya,” diye buyurdu. “Morgan’ın sürdüğü sende berbat durur.”

Tatmin olmuş bir hâlde tezgâha yaslandım, aynadan başımı çevirip çantasından en az dört farklı renkte ruj çıkaracak olan Elle’e döndüm. Elinin üstünde ufak bir karışım hazırladı ve ardından ortaya çıkan rengi bir parmağıyla dudaklarıma sürdü. Elle bir profesyoneldi ve mükemmeliyetçiydi. Yanında mutlaka bir şey olduğundan adım gibi emindim.

“Senden hoşlanan erkeklerin hevesini kırma işini yıllarca üstüne yükledin,” dedi, dudaklarını boyarken çenemi hafifçe yukarı kaldırmıştı. “Şimdi de Andrew Richmond’ın peşinden koşuyorsun. Açıklamak ister misin?”

“Hayır, istemem,” dedim çabucak. İstesem açıklayabilirdim tabii. Aylar boyunca, sevgili yok kuralımı bozacak şeyleri listelemiştim. *Beni güldürüyor. Tarafsız bakıldığında bile çok yakışıklı. İkimiz de koşucuyuz. Kendini adamış biri. Hedefleri olduğunu kanıtlanmış ve bunun için çok çalışıyor. Bakire ölmek istemiyorum.*

“Yeni çocuk olduğu için, değil mi?” diye devam etti Elle, beni umursamayarak. “Popüler kalabalığın içinde yeni biri. Daha yeni üniversite futbol takımına girdi ve buralarda, etrafındaki her bir sarışınla çıkmayan tek çocuk o. Heyecan verici biri. Ve sen de onunla, onun da en az diğerleri kadar işe yaramaz biri olduğunu anlayacak kadar zaman geçirmedi.”

“Andrew’u yıllardır tanıyorum,” deyiverdim. “İşe yaramaz

olsaydı bilirdim. Jason'ın öyle olduğunu biliyorum mesela." Ona sert bir bakış attım ama hiç oralı olmadı. "Andrew... farklı biri."

"Nasıl farklı?" diye üsteledi Elle, sesi buram buram şüphe ko-kuyordu.

Hemen cevap vermedim çünkü aklımda ilk yılımızdaki yağ-murlu bir aralık günü vardı. Annelerimiz aşağıda yemek yerken biz de benim yatak odamdaydık. Bardaktan boşanırcasına yağ-mur yağdığı için koşuya çıkamıyorduk. Ödevlerimiz üzerinde çalışıyorduk ve ben bir grup projesi konusunda panikliyordum çünkü saçma sapan bir kostüm giyip çizgi roman fuarına gitme-nin hafta sonunu değerlendirmek için daha iyi bir seçenek oldu-ğunu düşünen Abby Fleischman'la eşleşmişim. Ama hiç de daha iyi bir seçenek değildi ve hafta sonu proje üstünde hiç çalışama-mıştık. Abby'nin nahoş hayat tercihleri üzerine söylenmeye baş-layacaktım ki Andrew tarih kitabının üstünden bana bakmıştı.

"İnsanlar aklıktan ölüyor, Cameron," demişti dümdüz bir ses-le. "Sen de bunu atlatırsın."

Öylece kalakalmıştım, kızamayacak kadar ters köşe olmuş-tum ve sonunda gülmeye başlamıştım. Ardından Andrew da gülmeye başlamış ve böylece göğsüme baskı yapan o panik yok olmuştu. Güldüğünde çok tatlı görüldüğünü fark etmişim. Sol yanağındaki gamzesi dikkatimi çekmişti. Gözleriyle birlikte tüm odanın da aydınlandığına şahit olmuşum.

"Birbirimize uygunuz. Uygunuz işte," dedim Elle'e.

Cevap vermedi. "Rujunu sürmemi istiyorsan," dedi bir an sonra, "maymun gibi sırtımayı kes."

Elimde değildi. Gülümsemem daha da genişledi.

Elle burnuma bir fiske attı. "Tamam." Eserini incelemek için bir adım geriye çekildi. "Hazırsın."

Andrew'la her ânımız kafamda dönüp duruyordu: her konuş-mamız, her konuşumuz, her kahkahamız. Özel ve mükemmel olan her ânımız. Neden böyle gergindi? Bu akşam mükemmel gö-rünmekle ya da mükemmel flört cümleleri etmekle ilgili değildi. Onunla ve benimle ilgiliydi.

“Hazırım,” dedim, aynada kendime bakmaya gerek bile duymadan. Andrew, en yakın arkadaşlarımdan sonra beni en iyi tanıyan insandı. Kendim olmam yeterli olacaktı.

ÜÇ

DERİN BİR NEFES ALIP kulübe daldım.

Kalabalığın içinden geçmek savaşmaktan farksızdı. Önümde, ufak tefek bir kızılı götürmeye çalışan bir futbolcu vardı. Ona ters bir bakış atınca yüzünde kırgın bir ifadeyle geri çekildi. Çevik hareketlerde Sara Marco'yu ve Ben Nyugen'i de arkamda bırakıp üçüncü kaleye ilerledim. Tam varmak üzereyken bir dirsek tehlikeli bir şekilde yüzümü sıyırdı geçti.

Refleksle geri çekilirken, sorumlu olan geri zekâliya döndüm ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Paige Rosenfeld sarhoştı. Kısa boylu kızların arasında dik-katsizce sallanıyordu, kötü şekilde boyanmış kızıl saçları terden darmadağın olmuştu. Alkolle beslenen genç bir zürafanın sakinliğiyle dans ediyordu. Çirkin, vücudu saran sarı elbisesi, sahip olduğunu pek de bilmediğim kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Genelde okula, evde kendi diktiği belli olan, fırırlar ve dantellerle kaplı kıyafetlerle gelirdi. Gözleri bana boş boş bakarken neredeyse yanındaki bir kızın içkisini döküyordu.

Burada olduğuna inanamıyordum. Paige Rosenfeld, Beaumont partilerine katılan geniş çevrenin bir üyesi değildi. Dans, eğlence ya da insan temasının ona uygun olduğunu hiç düşünmemiştim. Beaumont'un burslu öğrencilerinden biriydi; tabii bu popüler bir öğrenci olmasının önünde bir engel falan değildi. Sadece her ay yeni ve berbat bir saç stiliyle ortaya çıkar, anlaşılmaz kıyafetler gi-

yer, sıkıcı ve iç karartıcı müzikler dinlerdi. En kötüsü de, ortaokul boyunca kimse tarafından seviilememesine neden olacak kadar sık kusan, kafeteryada, otobüste ve hatta sınıf arkadaşının üstüne bile kusmuş olan Kusmuk Brendan'ın ablasıydı. Bir ara ona KB demeye başlamıştım ve sonradan herkes bu kısaltmaya alışmıştı. Paige'in neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Jeff Mitchell elinde iki içki bardağıyla dans pistine yönelince cevabımı buldum. Jeff iki bardağın içindekileri de on beş santim menzilindeki herkesin üzerine dökerken Paige onu gördü ve kendisini doğruca onun kollarına attı.

Midemin ne kadar bulandığını çaktırmamaya çalışıyordum. Bir günde iki Jeff Mitchel karşılaşması mı? Lanetlenmiş falan olmalıydım. Sınıf arkadaşlarımızın BMW arabalarını ve Birkin çantalarını eleştiren Paige'in neden Jeff'le ilgilendiği umurumda bile değildi. Zaten birazcık umursasam, mutlaka sebebini öğrenmeye çalışırdım. Ama umursamıyordum.

Göz ucuyla Andrew'un kulübün üstü açık terasına doğru yöneldiğini gördüm. Paige'i, pişmanlık garantili oynaşmasıyla orada bırakıp Andrew'un peşinden gittim. Modern koltuklar, teras ısıtıcıları ve açık hava barının bulunduğu, kulüp boyunca uzanan teras, tüm şehrin manzarasına hâkimdi. İçerideki kakofoninin üzerinden, Hollywood Bulvarı üstündeki trafiğin gürültüleri duyulabiliyordu.

Gözlerim hemen Los Angeles'ın parıltılı ufuk çizgisine kaydı. Gökdelenler kümesi, otoyoldan gelen beyaz ve kırmızı farların çizgileri. Gecenin siyah gökyüzüne karşı parlayan ışıklar güzel bir kontrast oluşturuyordu.

Üzerinde çalıştığım internet sitesi için çok uygundu. Hemen telefonumla bir fotoğraf çektim.

Teras ellerinde kırmızı plastik bardaklar tutan sınıf arkadaşlarıyla doluydu. Tırabzanlara doğru yürürken birkaç sutopu oyuncusunun bana seslendiğini duydum.

"İçecek bir şeyler ister misin?" dedi Kyle Cretton, spor ceketinin iç cebindeki matarayı göstererek.

Yüzümü ekşittim. Buradaki tüm kızlar sutopu takımının kapitanına salyalarını akıtarak bakıyor olsa da benim ne Kyle Cretton ne de gizli saklı alkolüyle işim olurdu. Mükemmel karın kasları ve ufacak mayolar güzeldi ama Kyle da reddettiğim diğer erkeklerden farksızdı. Donut yemek için dersleri asar ve her cuma gününü birinci sınıfları içkiyle sıkıştırarak geçirirdi. İlginç değildi. Kararlı değildi. Ne çabama ne de risk almaya değirdi.

“Seninle mi?” diye seslendim. “İmkânı yok.”

Kyle, arkadan gelen *hadi canım, kahretsin adamım* laflarıyla geri çekildi. Onların yanından geçip gittim.

Andrew’u tırbazana yaslanmış, ufuk çizgisini izlerken buldum; burada gizli gizli içki içmeyen ya da kızlara sulanmaya çalışmayan tek erkekti. Vücudu sanki kendisiyle ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi kaskatı duruyordu. Üstünde hâlâ kısa kollu, kırışık futbol takımı tişörtü vardı ve parlak yeşil rengiyle teninde çok dikkat çekici görünüyordu. Bir anlığına durup onu doya doya izledim. Kumaşın kaslı omuzlarını ortaya çıkarışını. Kısacık kesilmiş, hemen kulağının etrafından dönen saçlarını... Çenesi birkaç günlük sakalın iziyle tam olması gerektiği gibi karmıştı.

“Andrew Richmond,” dedim yanına giderken. Özgüven bana yakışıyordu.

Sesimi duyunca, gözle görülür derecede rahatladığını fark ettim. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama gözleri hâlâ karşısındaki manzaradaydı.

Tırbazanlara yaslanıp manzara yerine terasa döndüm. “Eğleniyor musun?” diye sordum.

Bana dönerken kaşları havaya kalkmıştı. Ya hayal gördüğünü ya da benim delirdiğimi düşünüyormuş gibi bakıyordu. “Ne yapıyorsun?” Eleştirir gibi sormamıştı. Sesinde samimi bir merak vardı.

“Beaumont’un üniversite futbol takımına seçilmiş en yeni üyesiyle konuştuğumu sanıyordum.” Göğsünün gururla kabarrı

gibi olduğunu fark etmişim ama gözlerindeki aydınlık biraz solmuş gibiydi. Ayın önünden geçen bir bulutun gölgesi üzerimize düşüyordu.

“Evet, sen sadece...” dedi tereddütle. “Genelde benimle konuşmazsın.”

“Ne?” Ona doğru eğildim, artık omuzlarımız birbirine değmek üzereydi. “Takılıyorz ya.”

“Ama...” kafasıyla içerideki kalabalığı işaret etti, “okul ortamlarında falan değil.”

Vicdanım haksız olmadığını söylüyordu. Andrew, altıncı sınıfta Beaumont’a geldiği ilk zamanlarda ailesi kimseyi tanımıyordu. Annelerimiz çok hızlı bir şekilde arkadaş olmuş, *Bachelor* yarışmasına olan ortak aşklarından dolayı programı dini bir ayınmış gibi birlikte izlemeye başlamışlardı. Andrew’un annesi Deb, ikimiz de altıncı sınıfta olduğumuz için arkadaş oluruz ümidiyle onu da yanında getirirdi. Zorlama arkadaşlıklar için fazla büyüdüğümüz zaman da Andrew annesinin şoförü olmuştu.

Sonuç olarak lisedeyken Andrew’la ödev yaparak, televizyon izleyerek ya da sadece sohbet ederek çok vakit geçirmiştik. Şimdi de arada bir beraber koşuyorduk.

Bazen gösterdiği komik yanı dışında, birlikte takıldığımız zamanlarda Andrew’u hiç fark etmemiştim. Benlik duygusu olmayan bir çocuktü. Moda konusundaki kararsız zevkiyle, orta karar notlarıyla ve arkadaş grupları içindeyken çok konuşmama alışkanlığıyla kendinden bihaber görünüyordu. Onu romantik anlamda değerlendirmemişim çünkü kendimi vermeye değer göremeyeceğim kadar başıboş görünüyordu. Eğer kendimi birine adayacaksam bu konuda endişelenmeme degecek, bu ilişkide ona sunacağım parçamı hak edecek biri olmalıydı. Bu, talihsiz ilk ilişkimden edindiğim bir tecrübeydi. Bir erkeği elde etmek, buna değip değmeyeceğini anlamak için hiç olmadık şeyler yapmışım. Ki sonuçta değmediği ortaya çıkmıştı. İlişkimiz neredeyse başladığı gibi bitmişti.

Ardından Andrew ortaya çıkmıştı. Sporla çok ilgilenmiyordu

ama uzun bacakları ve kıvrak vücudu, sahada top sürmek için yaratılmış gibi görünüyordu.

Onu fark etmiştim. Potansiyeli fark etmiştim.

Türlü işaretler gördüğüm bir yılın ardından Andrew nihayet bir antrenman programı uygulamaya başlamış ve takım denemelerine katılmıştı.

Bir elimi koluna koyunca, bu sıcak Hollywood gecesinde bile tüylerinin diken diken olduğunu fark ettim. Gözleriyle, parmaklarımın dirseğine doğru ilerleyişini takip etti. "Artık takımında olduğuna göre sosyal çevremiz... keşişiyor demektir." Ona anlamlı bir bakış attım.

Bir şeyler söylemeden önce yutkunması gerekti. Ağzının kurumasına şaşırmamıştım. Gözlerini bana çevirirken sakın tavrını korumaya çalışıyor gibiydi. "Keşişiyor mu?" dedi sakince. Gözbebekleri, koyu renk gözlerini tamamen yutmuş gibiydi. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

O an arkamızdan gelen bir bağırtı duydum. Andrew'la aynı anda arkaya döndük ve kızlardan birinin, elbisesine dökülen birayı öfkeyle silmeye çalıştığını gördük. Arkasındaki bir sutopu oyuncusu ona gülüyordu. *Geri zekâlılar.*

Bu olayı daha özel bir yere taşımamanın zamanı gelmişti.

"Beni takip et de göstereyim," diye fısıldadım Andrew'un kulağına.

Çabucak geri çekildim. Bakışlarını sırtımda hissederken kulübün içine girdim, o da arkamdan geldi.

Andrew'dan üniversite takımında olduğu için hoşlanmıyordum. Çıkmak istemediğim diğer erkeklere benzemiyordu. Akıllıydı, daima çok kibardı, kendini adayabilecek ve yetenekli biri olduğunu kanıtlamıştı. Onunla, daha önce hiç tatmadığım gerçek bir şey yaşayabileceğimi düşünüyordum. Takıma girebilmiş olması, gereken son parçaydı.

Onu kalabalığın içinden geçirip arka taraftaki özel kabinlere doğru götürdüm. Önlerine mor halatlar çekilmişti ki bu da bu alanları kullanamayacağımız anlamına geliyor olmalıydı. Ama

bu tarafa bakan kimse yoktu, dans pistinden de çok uzaktık ve kulüp zaten kiralanmıştı. Sorun olmazdı. Mor halatı çözdüm ve perdelerin arasından içeri girdim. Boş olan kabinde oturup bekledim.

Birkaç saniye sonra Andrew içeri girdi. Bana bakıyordu. Ben de gözlerimi ondan kaçırmıyordum. Ona doğru gidip iki elimi de göğsüne dayayınca gözleri kocaman oldu. Bu akşamdan beklediği her neyse, bu olmadığı çok belli oluyordu. Bir saniye sonra da onu öpmeye başlamış ve belimi kavradığında bunun nereye varacağını anlamıştım. Bu konuda doğal bir yeteneği olduğu belliydi.

Elinden tutup onu koltuğa doğru çektim ve yumuşak yastıklara doğru uzandık. "Senden çok hoşlanıyorum, Andrew," diye fısıldadım onu kendime doğru çekerken.

"Tuhaf," dedi dudaklarına iyice yaklaştığı an. "Her zaman tam tersi olduğunu düşünürdüm. Yıllardır arkadaşız ve sen hiç..."

Lafını uzun bir öpücükle kestim. "Artık hoşlanıyorum," dedim, sesimdeki sabırsızlığı bastırmaya çalışarak. "Bu kadarı yetmez mi? Bu konuda daha çok konuşabiliriz ya da..." Parmaklarını kasıklarına doğru indirdim.

Bu sefer o beni öptü. Dudaklarının benimkilerle buluştuğu noktada hiçbir tereddüt olmadığını hissedebiliyordum. Bunu aylardır istiyor olmanın ve onun da aynısını hissediyor olmasının etkisi vardı sadece. Tişörtünü çıkardım ve altındaki tenini keşfe çıktım. O da bir elini saçlarımdan geçirip göğsüme indirdi ve "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Harika bir andı. Gerçekten harikaydı.

Ta ki Andrew'un arkasında bir patırtı kopana ve üzerine ağır bir şey düşene kadar. Birden öne fırlayınca alnı burnuma çarptı. Ben daha yüzüme yayılan acıyı hissedemeden gözlerim sulanıverdi.

"Ne oluyor be?" diye bağırdım ve hemen ayağa fırlayıp elbise mi, artık sutyensiz olan memelerimden aşağı indirdim. And-

rew da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Gözlerim, perdelerin arasından sızan ışığa alıştığında kabinde üçüncü bir kişi olduğunu fark ettim.

Paige Rosenfeld.

“Sen sarhoş musun yoksa fena hâlde aptal mısın?” diye bağırdım. Daha önce de berbat görünüyordu ama şimdi ciddi anlamda dağılmış gibiydi. Abartıya kaçan rimeli yanaklarında örümcek ağları çizerek aşağı akmıştı ve kendisini koltuğun kenarına çekmeye çalıştığı sırada, elbisesinin önünde sperm lekesi olduğuna emin olduğum bir leke gördüm.

Kafamda bir anlığına babamın sesini duydum. *İçler acısı.*

“Pardon,” dedi Paige, sert bir şekilde burnunu çekerek. “Birilerinin bu incecik perdelerin arkasında oynaşacak kadar utanmaz olduğunu düşünmezdim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Paige görüldüğü kadar sarhoş değildi. Kendisini herkesin önünde Jeff’in üstüne atarken nasıl kalkıp da bana utanmaz diyebiliyordu? “Kıskançlık sana hiç yakışmıyor,” diye tısladım. “Sanırım Jeff’le işler yolunda gitmedi ha? Neden takılmak için kendin gibi *içler acısı* birini bulmuyorsun?” Gözlerimi dikmiş Paige’e bakıyordum ama gözümün kenarıyla Andrew’un kaşlarının havalandığının da farkındaydım. Makaleme yaptığı iğneli yorumların şu anki durumumuza bir miktar etki ediyor olması mümkündü. Ama umurumda bile değildi.

Paige’in gözlerinde yaşlar beliriverdi. “Ben düşünmüştüm ki...” dedi titrek bir sesle. “Sanırım dışarıdan görüldüğü kadar berbat bir insanmışsın.” Gözyaşlarının dökülmesine izin vermeden fırlayıp perdelerin arkasında kayboldu.

Omuzlarımı silktim, hakareti üzerime bile almamıştım. Yeniden arkama yaslanırken Andrew’u davet etmek için koltuğa hafifçe vurdum. “Nerede kalmıştık?”

Yerinden kıpırdamadı. Kaşlarını tuhaf bir şekilde çatmıştı. “Az önce yaşananlardan sonra oynaşmaya devam etmek mi istiyorsun?”

Tam olarak ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. “Biliyorum, keyfimizi kaçırdı,” dedim, sesimin sinirimi yansıtmamasını umarak. “Ama bunu, *Paige Rosenfeld*’in mahvetmesine izin veremeyecek kadar çok bekledim.” Elbisemi toparlamaya çalışarak olduğum yerde doğruldum.

Gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmıyordu. “Üzgün olduğun belliydi. Ona hakaret etmek zorunda değildin.” Nazikçe söylemişti ama sesinde yargılayan bir ton vardı.

“*Affedersin*,” dedim. Paige’i tartışıyor olmamızdan dolayı hayal kırıklığı yaşıyordum. “Önce o bana hakaret etti. Hatırlatırım. Ama hakaret etmesi değildi mesele. Paige gibi kızlardan pek hoşlanmıyorum.” Biliyorum, bu ortamın havasına hiç de iyi gelmeyecekti ama böyle hissediyordum ve hislerimi bastırmaya hiç niyetim yoktu. “Doğru düzgün tanımadığı bir sersemle işler yolunda gitmediği için gözyaşlarına boğulmak mı? Hadi ama, bu çok zavallıca.”

Andrew tişörtünü giymeye başlayınca suya düşen ümitlerle öylece kalakaldım. “Biliyor musun,” dedi, “gerçekten çok güzelsin ve baş başa olduğumuz zamanlarda buna değebileceğini düşünüyorum. Ama işin aslı...” kabinin girişinde durakladı, “sen kaltağın tekisin, Cameron Bright.”

Perdeler arkasından uçuşarak kapandı. Bense sessizce orada kalakaldım.

Hakaretinin bu kadar canımı yakmış olmasına şaşırılmıştım. Daha önce bunu değer verdiğim, kelimeleri canımı yakma gücüne sahip insanlardan duymamıştım.

Ama ağlamayacaktım. Ağlamak çok içler acısı bir şeydi. Hiçbir şeye faydası olmayacaktı.

Asla olmazdı.